

— Δὲν ἤξεύρομεν τίποτε· μόνον ὑποθέσεις κάμνομεν καὶ ἡμεῖς.

— Στείλετέ μου τὴν νὰ τὴν ἐξομολογήσω ἐγώ, λέγει ἡ κυρία Οὐρανία.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἔρχεται ἤρεμος, ὠχρὰ, μελαγχολικὴ.

Ἡ κυρία Οὐρανία τὴν ἐρωτᾷ μετ' ἐνδιαφέροντος:

— Τί ἔχει;... ὑποφέρει; ... ἀγαπᾷ κανένα;

Ἡ Ἀγγελικὴ μετὰ τινὰ δισταγμὸν, συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς τόσης φιλοστοργίας κινεῖ τὴν κεφαλὴν κατανεύουσα.

— Καὶ πῶς δὲν τὸν παίρνεις; Δὲν εἶνε ἄξιός σου;

— Εἶνε πολὺ ἄξιός, ἀποκρίνεται ἡ νεᾶνις.

— Εἶνε ὑπανδρευμένος λοιπὸν;

Ἡ Ἀγγελικὴ μορφαίνει μετ' ἀποστροφῆς:

— Ἄν δὲν ἦτον ἐλεύθερος, κυρία, δὲν θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀγαπήσω, καὶ δὲν θὰ τὸν ἀγαποῦσα.

Ἡ κυρία Οὐρανία τὴν ἀτενίζει μετὰ θαυμασμοῦ. Αὐτὴ ἡ κόρη ἐλαμβάνε κάποτε στασεις Ῥωμαίας πατρικίας!...

Καὶ ἡ Ἀγγελικὴ προσθέτει:

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ πάρω ἐκεῖνον τοῦ ἀγαπῶ, ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπᾷ...

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

— Καὶ ὅμως ψιθυρίζει στεναζούσα, σεῖς τὸ ἤξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷ.

Ἡ κυρία Οὐρανία ἀνασκιρτᾷ:

— Μήπως εἶνε ὁ....;

Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἀπαντᾷ κοκκινίζει καὶ

κρύπτει τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰ γόνατα τῆς γραιάς.

Ὅταν ὁ Μάρκος ἔλαβε τὸ χαρμόσυτον ἀγγελμα ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀπόπληκτος. Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸ συνοικέσιον ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς μερικὰς ἐξηγήσεις. Ἡ Ἀγγελικὴ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι μέρος τοῦ ἔτους θὰ διέρχεται εἰς τὸ κτῆμα καὶ μέρος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ εἰς Εὐρώπην. Ὅτι κατὰ τὴν εἰς Ἀθήνας διαμονὴν οἱ χοροὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις θὰ λείπουν. Ὁ Μάρκος δὲν τὰ ἀγαπᾷ αὐτὰ, εἶνε δὲ καὶ ζηλότυπος τὴν γυναῖκά του τὴν θέλει διὰ τὸν ἑαυτόν του, ὄχι διὰ νὰ τὴν χαίρεται ὁ κόσμος... Καθαρὰ πράγματα!

Ἡ Ἀγγελικὴ παραδέχεται τὰ πάντα μειδιῶσα πάντοτε τὸ ἀγγελικὸν της μειδιάμα. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ κύριος Παντελῆς πετῶν ἐκ χαρᾶς—μεθ' ὅλους τοὺς ρευματισμοὺς του—ἔθετε τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς νύμφης ἐντὸς τῆς πελωρίας χειρὸς τοῦ γαμβροῦ.

Ὁ γάμος ἐπρόκειτο νὰ γείνη τὰ Χριστούγεννα, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἀπέθανεν ὁ θεῖος Παντελῆς, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ἀναβάλουν ἐπὶ τρεῖς μῆνας.

Ὁ Μάρκος ἔγινε γενικὸς κληρονόμος καὶ κύριος περιουσίας δύο ἑκατομμυρίων. Ἐκ τούτων τριακοσίας χιλιάδας ἔγραψεν ὡς προγαμικίαν δωρεὰν εἰς τὴν γυναῖκα του.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἀγγελικῆς ἐξεπληρώθη. Δὲν εἶχεν εἰπῆ ὅτι θὰ ὑπανδρευθῆ μόνον ἀπὸ ἔρωτα;

Ὁ Θεὸς εἰσακούει τὰς προσευχὰς τῶν ἀγγέλων του!

[Μήσεις]

ΔΣ.

ΑΜΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ⁽¹⁾

Αἱ ἀμερικανικαὶ οἰκίαι. — Ἡ ἐπιπλωσίς των. — Ἡ πολυτέλεια συνδυασμένη μετὰ τῆς ἄκρας φιλοκαλίας. — Ἐκεῖ ὅπου κάμνουν μουσικὴν τοῖχοι καὶ πατώματα εἶναι γυμνά — Τοῖχοι σκεπασμένοι μετὰ τριαντάφυλλα. — Ἐν ἄστρον ἀξίας 10.000 φράγκων. — Μαργαρίται καὶ ἀδάμαντες. — Αἱ λέσχαι. — Τὸ κοινότερον ἐπιπλὸν ἐν Ἀμερικῇ.

Αἱ ἀμερικανικαὶ οἰκίαι εἶνε ἐπιπλωμένα μετ' ἐξεζητημένης πολυτελείας καὶ λεπτοτάτης φιλοκαλίας. Ἐδῶ γίνεται καταφανὴς ἡ ἐπιρροὴ τῆς γυναικὸς καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ καθημέραν βίου. Εἰς κάθε βῆμα ὅπου κάμνετε, βλέπετε γραμμένον: Ἄπ' ἐδῶ ἐπέρασεν ἡ γυναῖκα.

Τὰ ἐπιπλά, ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἰδίως, εἶνε σκοτεινῶν χρωμάτων, ἀλλὰ στερεὰ καὶ καλλιτεχνικά. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πολὺ προσθέτει εἰς τὸν πλοῦτον τῶν κατοικιῶν εἶνε ἡ χρῆσις παραπετασμάτων (portières.) Ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους, τὰ θυρόφυλλα ἀντικαθιστῶνται μετὰ παραπετάσματα. Ἡ ἐντύπωσις δὲ

εἶνε λαμπρά. Ὁ ὀφθαλμὸς ἀναπαύεται εὐαρέστως εἴτε ἐξετάζει τὰ ἐπιπλά, εἴτε προσβλέπει πρὸς τοὺς τοίχους καὶ τὴν ὄροφν. Τὰ δάπεδα εἶνε ἐπεστρωμένα μετὰ πλουσιωτάτους τάπητας καὶ αἱ ὄροφαι εἶνε ἀνάγλυπτοι ἢ ζωγραφημένα: ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ ἐπιπλά (tapisseries).

Τὰ σαλόνια εὐρίσκονται εἰς τὰ ἰσόγεια, ἰσόγεια τὰ ὅποια ὑψοῦνται δύο ἢ τρία μέτρα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Ἡ σειρὰ τῶν αἰθουσῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία, τέσσαρα, πέντε καὶ ἕξ δωμάτια συγκοινωνοῦντα πρὸς ἄλληλα διὰ παραπετασμάτων. Ἐκαστὸν δωμάτιον ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν του σφραγίδα. Τὸ ἐν περιέχει ἐπιπλά καὶ βαφὰς σκοτεινὰς, ἐλαιογραφίας, καλλιτεχνήματα μεγάλῃς ἀξίας, μεγαλοπρεπῆ φυτὰ τῶν τροπικῶν τὸ ἄλλο, διασκευασμένον κατὰ τὸν ἀνατολικὸν ρυθμὸν, καλεῖ τὸν ἐπισκέπτην εἰς οἰκίαν συνομιλίαν μετὰ τοὺς σκύποδας, τὰ συνεστραμμένα καθίσματα του, τὰ προσκέφαλα καὶ τὰ παραβάνα του ἕτερον περιλαμβάνει βιβλία, χαλκογραφίας, ἀρχαιότητες παντὸς εἶδους ἄλλο, κατὰ ρυθμὸν boudoir διασκευασμένον, εἶνε πλήρες ἀπὸ κομφοτεχνήματα, ἀπὸ ἐλαφρὰ μικροτεχνήματα, ὕδατογραφίας, ἀγαλ-

(1) Ἴδε σελ. 55, 123.

μάτια, τὰ πάντα δισκορπισμένα τεχνικὰ καὶ μετὰ τινος ἀταξίας· ἄλλο δωμάτιον χρησιμεύει ὡς αἴθουσα μουσικῆς· εἰς αὐτὸ ἐλλείπουν παντελῶς οἱ τάπητες· τὸ πάτωμα εἶνε ὑαλιστερόν, οἱ τοῖχοι σχεδὸν γυμνοί· ὅλα εἶνε νοημονέστατα διευθετημένα· ἐπὶ τῶν ἐστιῶν, ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, παντοῦ ἀνθὴ διαχύνουν γλυκεῖαν εὐωδίαν. "Ὅταν ὅλα αὐτὰ τὰ δωμάτια εἶνε φωτισμένα καὶ τὰ παραπετάσματα εἶνε σηκωμένα, ἡ ἐντύπωσις εἶνε θαυμασία, ὅταν δὲ εἰκασὰς κομφῶν, εὐμόρφων καὶ εὐφυῶν Ἀμερικανίδων εὐρίσκωνται ἐντὸς αὐτῶν συνομιλοῦσαι, σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν σπεύδετε ποτὲ νὰ κυττάξετε τὸ ὥρολόγι σας, διὰ νὰ ἰδῆτε τί ὥρα εἶνε.

Ἡ πολυτέλεια, ἡ ἀναπτυσσομένη εἰς τὰς ἐσπερίδας, τὰ γεύματα καὶ τοὺς χορούς, ὑπερβαίνει τὴν φαντασίαν. Εἰς χορὸν δοθέντα κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1888 ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ οἱ τοῖχοι τῶν σαλονίων ἦσαν ἐπεστρωμένοι μὲ τριαντάφυλλα, διὰ τὰ ὅποια ἔχον ἐξοδευθῆ ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 50,000 φράγκων. "Ὅταν δὲ συλλογισθῆτε ὅτι δεῖπνον καὶ ἀναψυκτικὰ ἦσαν ὅλα διαρκῶς ἀφρονώτατα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κεκλημένων, σκέπτεσθε ἂν πράγματι πρέπει κανεὶς νὰ θαυμάζῃ ἢ νὰ καταδικάζῃ τοιαύτην πολυτέλειαν. Παρευρέθην ἐν βράδῳ εἰς γεῦμα ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου Δελμόνικο, ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Παρεκαθήμεθα ὀγδοήκοντα ἐπτὰ συνδαιτυμόνες περὶ παμμεγίστης στρογγύλης τραπέζης. Εἰς τὸ κέντρον τῆς τραπέζης εὐρίσκετο κολοσσιαὸν ἀνθόπλακτον ἄστρον, ἐκ ρόδων, κρίνων καὶ ἡλιοτροπίων ἀποτελούμενον. Ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἡ ἀξία τοῦ ἄστρον τούτου ὑπελογισθῆ εἰς 40,000 φράγκα. Καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν μοῦ φαίνεται παράδοξον, ὅταν εἰξεύρω ὅτι ἐν Ἀμερικῇ τὸν χειμῶνα ἐν ρόδον τιμᾶται ἐν δολλάριον, δηλαδὴ ὑπὲρ τὰ πέντε φράγκα, καὶ ὅτι ἐν ὀρχοειδῆς ἄνθος πωλεῖται εἴκοσι καὶ εἴκοσι πέντε φράγκα.

Εἰς ἄλλο γεῦμα εἶδον τὰ menus κρεμασμένα ἀπὸ ἀλύσσους ἐκ μαργαριτῶν καὶ ἀδαμάντων. Κάθε menu εἶχε στοιχίσει 1000 δολλάρια (δηλ. 5400 φράγκα) καὶ οἱ συνδαιτυμόνες ἀνήρχοντο εἰς 37.

Αἱ κυριώτεραι λέσχαί τῶν μεγάλων ἀμερικανικῶν πόλεων εἶνε ἡγεμονικαὶ κατοικίαι, παρέχουσαι ὅτι ἡ πολυτέλεια ἡμπορεῖ νὰ παράσῃ εἰς τὴν εὐμάρειαν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ ἀμερικανικαὶ λέσχαί εἶνε ὅσον καὶ αἱ τοῦ Λονδίνου πολυτελεῖς, ἀλλ' αὕτη εἶνε ἡ μόνη μεταξὺ τῶν ὁμοιότης. Αἱ λέσχαί τῶν μεγάλων ἀγγλικῶν πόλεων εἶνε πένθιμοι καὶ αὐστηραὶ, ἐνῶ αἱ ἀμερικανικαὶ εἶνε ζωηραὶ καὶ εὐθυμοί. Ἡ λέσχη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὴν Βοστώνην καὶ τὸ Χικάγον δὲν εἶνε μέρος εἰς τὸ ὅποιον οἱ ἄνδρες

μεταβαίνουν ν' ἀναγνώσουν ἐφημερίδας καὶ νὰ γευματίσουν κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς οἰκογενείας των, ἀλλ' ἐντευκτήριον, ὅπου συνομιλεῖ τις καὶ διασκεδάζει. "Ὅλα τὰ μέλη πάσης λέσχης διατελοῦν σχεδὸν εἰς σχέσεις οἰκειότητος μεταξὺ των.

Οἱ Ἀμερικανοὶ συχνὰ ἀνοίγουν εἰς τὰς Ἀμερικανίδας τὰς φιλοξένους θύρας τῶν λεσχῶν των, ἐξαιρουμένης τῆς Βοστώνης, καθὼς μοῦ λέγουν, ὅπου εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν κάμνουν ἐπίδειξιν ἀγγλομανίας. Παρευρέθην εἰς θαυμάσιον χορὸν δοθέντα ὑπὸ τῆς Union Leag Club ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Προσκληθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Union Leag Club εἰς Χικάγον νὰ κάμω μίαν φιλολογικὴν ὁμιλίαν, εἶδα εἰς τὸ ἀκρατήριον ἑκατοντάδας κυριῶν, ἀνηκουσῶν εἰς τὴν ἀρίστην τῆς πόλεως κοινωνίαν.

Οἱ Ἀμερικανοὶ διασκεδάζουν εὐθύμως, συμμετέχουν δὲ τῶν ἐορτῶν των πάντοτε αἱ γυναῖκες. Οἱ Ἀγγλοὶ τὰς διασκεδάσεις των μεταβάλλουν εἰς κηδείας.

Εἶνε ἀδύνατον ὁμιλῶν τις περὶ τῶν ἀμερικανικῶν οἰκιῶν νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε περὶ ἀπερχοῦς τινος ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον καθ' ἑκάστην στιγμὴν προσπίπτει εἰς τὰ ὄμματά σας.

Τὸ μᾶλλον ἀπαραίτητον, τὸ μᾶλλον καταφανὲς ἐν Ἀμερικῇ ἔπιπλον εἶνε τὸ σιελοδοχεῖον. Ἐκαστον δωμάτιον ἔχει καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς πρώτης ἀνάγκης· σιελοδοχεῖον θὰ εὐρετε πλησίον τοῦ καθίσματός σας εἰς τὸν σιδηρόδρομον, κάτωθεν τῆς τραπέζης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἀδύνατον νὰ κάμετε βῆμα χωρὶς τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο. Εἰς τοὺς διαδρόμους τῶν ξενοδοχείων ὑπάρχει ἀνά ἐν σιελοδοχεῖον, πρὸ ἐκάστης θύρας, ὡς φρουρός. Εἰς τὰ δημόσια κτίρια, τὰ πατώματα εἶνε πλήρη, καὶ εἰς τὰς κλίμακας παρατάσσονται κατὰ στοίχους. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας συνειθισμένοι εἰς τὴν διὰ σιέλου σκοποβολήν, δὲν ἀστοχοῦν ποτὲ τοῦ σκοποῦ των. Ἀληθινὰ θαύματα εἶδον ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, μεταξὺ ἄλλων, εἰς τὸ Καπιτώλιον τῆς Οὐάσιγκτωνος.

Συνεδρίαζε τὸ ἀνώτατον δικαστήριον. Εἰς δικηγόρος, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσπρὸν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐξεσπενδόνιζε κεραινοῦς εὐγλωττίας. Αἴφνης, σταματᾷ, προβλέπει ἐν σιελοδοχεῖον εἰς ἀπόστασιν δύο μέτρων τοποθετημένον, τὸ σκοπεύει καὶ μρρρὸν, κρρρρὰ κ . . . π τοῦ ! μέσα εἰς τὴν τρύπαν, μεθ' ὃ ἀναλαμβάνει τὸ νῆμα τῆς διηγῆσεώς του. Ἐπερίμενα ν' ἀκούσω τοὺς ἐπτὰ δικαστὰς καὶ τὸ κοινὸν νὰ χειροκροτήσουν καὶ νὰ φωνάξουν Εὐγε ! Διόλου. Τὸ ἐπεισόδιον παρῆλθεν ἀπαρατήρητον. Προφανῶς ὅλοι οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἤσθάνοντο ὅτι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κάμουν τὸ αὐτὸ.

[Κατὰ τὸν Max O'Rell]

K.

